

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Стара Загора, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20265500500256 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК.

Образувано е по жалба на „З.О.З.“ АД, ЕИК № ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ***, представлявано от законни представители: А.П.Л. и Р.К.Д. – изпълнителни директори, действащи заедно чрез адв. С.С. срещу постановление от 27.01.2026 г. по изп. д. № 20257660401360 на ЧСИ К.А., рег. № 766 на КЧСИ и район на действие при Окръжен съд – Стара Загора, с което е отказано намаляване на задължението и частично прекратяване на производството, , както и е оставено без уважение искане на длъжника за намаляване на разноските за адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ.

Жалбоподателят твърди, че преди образуване на делото на 14.02.2025 г. е заплатил по банков път на вискателя сума в размер на 60 557,78 лв., която включва 50 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди; 1048,11 лв. – обезщетение за имуществени вреди и 9 509,67 лв. – законната лихва за забава върху двете главници за периода от 10.10.2023 г. до 14.02.2025 г.

Въпреки надлежното уведомяване на ЧСИ за това плащане и удостоверяване заплащането на именно тези задължения, съдебният изпълнител незаконосъобразно приложил чл.76, ал.2 от ЗЗД при определяне на размера на задължението.

Излагат се и оплаквания, че приетия по изпълнителното дело размер на адвокатското възнаграждение се явява прекомерен за разликата над 200 лева, като несъответстващ на фактическата и правна сложност на делото.

Сочи, че освен подаването на молба за инициране на производството с

посочване на способа за изпълнението процесуалният представител на взыскателя не е извършил каквито и да било други действия, които да водят до необходимост от заплащане на адвокатски хонорар в по-висок размер, поради което разпоредбата на чл.10 т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/ била неприложима в случая.

Твърди също така, че размерът на начислената по изпълнителното дело такса по т. 26 ТТРЗЧСИ е незаконосъобразно завишен, доколкото в случая ЧСИ неправилно е прибавил претендираното от взыскателя адвокатско възнаграждение към основата, върху която таксата се изчислява.

Претендира отмяната на обжалваните откази, като размерът на задължението бъде съобразен с частичното плащане, а разноските за адвокатски хонорар и таксата по чл. 26 ТТРЗЧСИ да бъдат намалени, а нему бъдат присъдени направените разноски по делото.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК е постъпило писмено възражение от взыскателката И. Т. Р., действаща чрез адв. Ж. З., с което същата оспорва жалбата.

Взыскателката твърди, че съдебният изпълнител е приложил правилно материалния закон при определяне размера на задължението, а определеното по реда на чл.38, ал. 1, т.2 от Закона за адвокатурата адвокатско възнаграждение не е прекомерно, т.к. се дължи за процесуално представителство и правна помощ по изпълнителното дело до събиране на всички суми, без значение колко и какви изпълнителни действия ще бъдат предприети.

В тази връзка с оглед правилното определяне на размера на задължението, в т.ч. и дължимото като разноски по изпълнението адвокатско възнаграждение, определената такса по т.26 от ТТРЗЧСИ също била правилно определена по размер.

Претендира оставянето на жалбата без уважение.

ЧСИ К.А. е представил мотиви, с които заявява доводи за неоснователност на жалбата, тъй като при определяне на размера на задължението на длъжника е приложил законосъобразно разпоредбата на чл.76, ал.2 от ЗЗД, определеният размер на адвокатското възнаграждение е в законоустановения размер на възнагражденията, визиран в НВАР.

Материалният интерес в изпълнителното производство към датата на образуване на делото е бил 39 316,63 лв., поради което същият обуславя и размер на адвокатското възнаграждение от 2097,67 лв., определено с оглед чл.10 от НВАР.

Излага съображения, че вземането за адвокатско възнаграждение, прието в изпълнителното производство, следва да бъде включено при определяне на размера на таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ.

Предвид изложеното, моли жалбата да бъде оставена без уважение.

Съдът, след като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок за обжалване по чл. 436, ал. 1 ГПК от процесуално-легитимирано лице срещу действия на съдебен изпълнител, които подлежат на съдебен контрол по реда на чл. 435, ал. 2, т.6 и т. 7 ГПК, поради което се явява допустима.

По същество жалбата е неоснователна, а съображенията за това са следните:

Изпълнително дело № 20257660401360 на ЧСИ К.А., рег. № 766 на КЧСИ и район на действие при Окръжен съд – Стара Загора, е образувано по молба от 19.12.2025 г. на И. Т. Р., действаща чрез адв. Ж. З., след представянето на изпълнителен лист № 246/19.12.2025 г., издаден въз основа на решение № 10/14.01.2025 г. по т.д.№ 253/2024 г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, съгласно който „З.О.З.“ АД е осъдено да заплати на вискателката И. Т. Р. сумите от 80 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди; 1 048,11 лв. – обезщетение за имуществени вреди ведно със законната лихва за забава върху главниците, считано от 10.10.2023 г. до окончателното изплащане на сумите.

С молбата за образуване вискателката е поискала намаляване на сумата за събиране с платена от длъжника извънсъдебно на 14.02.2025 г. сума в размер на 60 557,78.

С молбата за образуване на делото вискателката е възложила на съдебния изпълнител избор на способ за изпълнение след извършване на цялостно проучване на имущественото състояние на длъжника.

Поискала е и определянето и събирането на адвокатско възнаграждение за при условията на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

С молбата е представен договор за правна защита и съдействие от 19.12.2025 г., от който е видно, че предметът се отнася за образуване и за водене на изпълнително дело, при уговорено безплатно представителство на основание чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата.

С разпореждане от 22.12.2025 г. съдебният изпълнител е приел, че на събиране подлежи вземане, както следва: 35 521,29 лева - главница, ведно със законната лихва за забава, считано от 14.02.2025 г. до окончателно изплащане, разноски за процесуално представителство по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата – 2 097,67 лв., допълнителни такси по т.31 от ТТРЗЧСИ – 7 лв.

Видно от изпратената до длъжника покана за доброволно изпълнение от 22.12.2025 г. таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ е определена в размер на 3 245,83 лв., с ДДС, а в материалният интерес, въз основа на който е била определена, е включено и приетото като разноски по изпълнението определено по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата адвокатско възнаграждение.

На 29.12.2025 г. длъжникът е получил изпратената му от ЧСИ К.А., рег. № 766 на КЧСИ и район на действие при Окръжен съд – Стара Загора покана за доброволно изпълнение, а на 30.12.2025 г. дружеството е подало молба, с която е уведомило съдебния изпълнител, че с платената сума от 60 557 лв. е било погасено задължение, както следва: 50 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди; 1048,11 лв. – обезщетение за имуществени вреди и 9 509,67 лв. – законната лихва за забава върху двете главници за периода от

10.10.2023 г. до 14.02.2025 г.

Поискало е преизчисляване на дължимата сума и уведомяване за размера на задължението и е представил платежен документ, от чието съдържание е видно, че е наредено по сметката на адв. Ж. З. плащане на сума в размер на 60557,78 лв., с основание т.д.№ 253/2024 г. , ОС Ст.Загора.

След проведена кореспонденция по електронна поща с ЧСИ, на 12.01.2026 г. длъжникът е подал възражение, с което е поискал от съдебния изпълнител да намали размера на задължението и да прекрати частично производството, както и да намали размера на адвокатското възнаграждение и таксата по ТТРЗЧСИ.

В становището си вискателката е оспорила основателността на исканията, като е заявила, че при частичното плащане длъжникът не е указал които задължения погасява, поради което размерът на задължението е бил определен правилно.

В съответствие с НВАР и ТТРЗЧСИ били определени и размерите на дължимото адвокатско възнаграждение и на таксата по т.26 от ТТРЗЧСИ.

С обжалваното постановление от 27.01.2025 г. съдебният изпълнител е приел, че извършеното извънсъдебно плащане следва да бъде взето предвид в хипотезата на чл.76, ал.2 от ЗЗД, а адвокатското възнаграждение следвало да бъде следното: 200 лв. за образуване на изпълнително дело + 1 897,67 лв. за извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания /съобразно материалния интерес към датата на образуване на изпълнителното дело – 39 316,63 лева/, т.е. общо 2 097,67 лева.

Прието е, че дължимата пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ от 3 245,83 лв., с ДДС, изчислена при материален интерес по изпълнителното дело от 41 414,30 лв., представляващ сборът от вземането на вискателя и присъденото адвокатско възнаграждение към датата на образуване на изпълнителното дело - 22.12.2025 г.

Съдът намира, че обжалваното постановление е законосъобразно.

Постановеният отказ за частично прекратяване на изпълнителното дело е законосъобразен, т.к. размерът на остатъчното задължение, след приспадане на извършеното преди образуването на делото извънсъдебно плащане, е бил правилно определен.

Разпоредбата на чл.76 от ЗЗД урежда хипотезите за погасяване на парични задължения при множество задължения на един и същ длъжник към един и същ кредитор.

Съгласно закона, ако длъжникът дължи на едно и също лице няколко еднородни задължения, ако изпълнението не е достатъчно да погаси всичките, то той може да заяви кое от тях погасява. Ако не е заявил това, погасява се най-обременителното задължение, а при няколко еднакво обременителни задължения се погасява най-старото, а ако са възникнали едновременно, те се погасяват съразмерно.

Когато изпълнението не е достатъчно да покрие лихвите, разноските и главницата, погасяват се най-напред разноските, след това лихвите, и най-

после главницата.

В случая към 14.02.2025 г., когато длъжникът е платил сумата от 60 557,78 лв., тя не е била достатъчна да покрие двете задължения за обезщетения от 80 000 лв. и от 1 048,11 лв., които са еднородни и са възникнали едновременно.

Плащането не е било достатъчно и да покрие задълженията за главници и натрупаните върху тях лихви за забава.

В платежното си нареждане длъжникът не е посочил кои задължения плаща със сумата от 60 557,78 лв., поради което съдебният изпълнител в съответствие с чл.76, ал.2 от ЗЗД първо е погасил лихвите, а с остатъка е погасил изцяло по-малкото по размер вземане за главница и частично по-голямото по размер вземане за главница.

Останало е неплатено задължение за главница в размер на 35 521,29 лв., ведно с дължимата върху нея считано от 14.02.2025 г. лихва за забава.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че в случая не следва да намира приложение чл.76, ал.2 от ЗЗД.

Уведомлението, че със сумата от 60 557,78 лв. длъжника погасява 50 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди; 1048,11 лв. – обезщетение за имуществени вреди и 9 509,67 лв. – законната лихва за забава върху двете главници за периода от 10.10.2023 г. до 14.02.2025 г., „З.О.З.“ АД е направило пред съдебния изпълнител, след образуване на изпълнителното дело.

Такова изявление, отправено до кредитора към момента на плащането не бе доказано, поради което съдебният изпълнител законосъобразно е отказал частично прекратяване на производството.

Постановеният отказ за намаляване на разноските също е законосъобразен.

В разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК е предвидена възможността да се претендира намаляване на разноските за адвокатско възнаграждение, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото.

Възнаграждението на адвоката следва да бъде определено при съобразяване фактическата и правна сложност на делото, както и съобразно действително извършената работа, а разпоредбите на НВАР могат да служат на съда за ориентир относно типичните за пазара на адвокатски услуги цени на отделните видове предоставяни услуги.

Оплакването на жалбоподателя, че като разноски по изпълнението следва да бъде признато само платеното адвокатско възнаграждение за образуване на изпълнително дело е неоснователно.

Съгласно чл. 10, т. 1 от НВАР за образуване на изпълнително дело адвокатското възнаграждение е в размер на 200 лв., а съгласно т. 2 на чл. 10 от НВАР отделно е предвидено заплащане на възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания.

Това от своя страна обуславя извод, че пазарът за адвокатски услуги разграничава образуването на изпълнителното дело и процесуалното представителство по делото като отделно предоставяни услуги, всяка от които със своя отделна стойност, и това обстоятелство следва да бъде съобразено от съда при преценката за прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение.

В случая вискателката е ангажирала квалифицирана услуга от адвокат както за самото образуване на изпълнително дело, така и за водене на изпълнително производство и извършване на различни изпълнителни действия за събирането на дълга.

Адвокатското възнаграждение е било определено в деня на образуване на изпълнителното дело, когато все още не е известно какви изпълнителни действия ще се наложи да бъдат извършени, за да се удовлетвори вискателя.

То се отнася както за образуване на изпълнително дело, така и за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнително дело до събирането на всички дължими суми по делото, без значение колко и какви изпълнителни действия ще бъдат предприети.

Изпълнителното дело е образувано, защото длъжникът не е заплатил доброволно и извънсъдебно присъдената сума.

В тази връзка следва да се има предвид, че той е застрахователно дружество, което по закон следва да поддържа капитал в особено голям размер, определящ и наличието на значително по размер имущество, чието основно предназначение е изплащането на обезщетения на правоимащите лица в случаите на настъпили застрахователни събития.

Именно поради бездействието на длъжника и в защита на своите интереси, вискателката е ангажирала адвокатски услуги за образуване на изпълнително дело, за водене на изпълнително производство и извършване на различни изпълнителни действия за събирането на дълга, т.к. в конкретният случай и към момента на подаване на възражението за прекомерност длъжникът не е изпълнил остатъка от задължението си към вискателката Р..

Ето защо според съда, с оглед принципа на справедливостта, определеното адвокатско възнаграждение следва да му бъде прието като разноски по изпълнението в пълен размер, т.к. към настоящият момент не може да се приеме, че положението от адвоката труд обуславя по-ниско заплащане, както и е не може да бъде направен извод, че делото е с ниска фактическа и правна сложност.

Неоснователни са и наведените в жалбата възражения за неправилно определяне от съдебния изпълнител на таксата, дължима на основание т. 26 ТТРЗЧСИ.

Съгласно посочената разпоредба за изпълнение на парично вземане се начислява такса върху събраната по делото сума.

Съдът приема, че заплатеното адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство трябва да бъде включено към основата за определяне на пропорционалната такса по т. 26 ТТРЗЧСИ, доколкото то не

представлява такса за самото изпълнение и не се дължи на съдебния изпълнител, а подлежи на събиране наред и заедно със сумите по изпълнителния лист.

В тази връзка следва да се посочи, че доколкото в случая не са налице предпоставките за намаляване на адвокатското възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, няма основание и за съответно намаляване на таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ.

По изложените съображения съдът намира подадената жалба за неоснователна, поради което следва да я остави без уважение.

Относно разноските:

Не са налице процесуалните предпоставки за присъждане на разноси в настоящото производство.

По изложените съображения и на основание чл.437, ал.4 от ГПК Окръжен съд – Стара Загора

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на „З.О.З.“ АД, ЕИК № ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ***, представлявано от законни представители: А.П.Л. и Р.К.Д. – изпълнителни директори, действащи заедно чрез адв. С.С. срещу постановление от 27.01.2026 г. по изп. д. № 20257660401360 на ЧСИ К.А., рег. № 766 на КЧСИ и район на действие при Окръжен съд – Стара Загора, с което е отказано намаляване на задължението и частично прекратяване на производството, както и е оставено без уважение искане на длъжника за намаляване на разноските за адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____